

35.
ÅRGANG

NR. 9

NOV. 1951

SPEJDERNES MAGASIN

Ved lejrbailet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

SKOV MÆNDENE.

I mange troppe har der været ulveoprykning her i efteråret, og det medfører som regel, at der rykker en del af de ældre spejdere op som skovmænd. Skovmandspatruiljen skulle jo gerne være eller blive troppens bedste patrulje, og det kræver en vis træning.

Det er lige blevet besluttet, at korpset vil holde en stor landsturering for skovmænd i påsken på korpsets store grund, »Hylkedam« på Fyn. Disse skovmandsturneringer — der har været to af dem tidligere — er noget af det mest spændende, der bydes på af turneringer indenfor spejderarbejdet; spørg blot nogle af dem, der engang har været med.

Sidste gang var den formet som en jagt af canadisk politi på røverbander i skovene, og det gav anstrengende øvelser både om dagen og om natten i ganske ukendt terræn. Det var en krævende opgave både hvad spejdermæssige færdigheder og legemlige præstationer angik.

Man arbejder i 2-mands hold, så der er chancer for deltagelse selv fra troppe med små skovmandspatruiljer; og de store patruljer kan sende flere hold. Men det er ikke noget, man pludseligt kan træne sig op til en måned før påsken. Der skal et vinterarbejde til, så meget mere, som man ikke har en hel patruljespejdere at falde tilbage på, men selv, sammen med en enkelt kammerat, må klare det hele.

Jeg ønsker jer en god træning her i vinterhalvåret til dysten i påsken.

NYE PATRULJER.

Men ulveoprykningen medfører også, at der dannes nye patruljer, og udnævnes nye patruljeførere og assistenter. Til disse patruljeførere og assistenter vil jeg sige: husk, at I er valgt ud, fordi troppsføreren har tillid til jeres evner til at lede

patruljen og sveje den godt sammen. Det er jer, nu, som har ansvaret, og får I et godt kammeratskab ud af det, får I også nogle knippelgode patruljer.

»ÆRESSIDEN«

Jeg følger med interesse hver måned »Æressiden« og ser hvem der er udnævnt til riddere, væbnere og 1. kl. spejdere. De enkelte spejdere kender jeg jo sjældent, men jeg kender dog troppens navne, og kan derved se, i hvilke troppe, der arbejdes dygtigt med prøver og duellighedstegn.

Men det er noget sjældnere, at »Æressiden« bringer meddelelse om »vandringere«, selv om det jo ikke er så længe siden, at 4. Nyboder og Ulf Jarls trop viste, at der er nogle af deres spejdere, der er krummer i, og som har gået 60 km indenfor den fastsatte tid. Måske ligger det i, at efteråret og det tidligere forår er bedst egnet til mandfolkepræstationer af denne art, så det kan jo være, at »Æressiden« i de næste numre, — måske allerede i dette nummer — vil vise flere navne under »vandringere«.

ØKSENS BRUG

De sidste par år har jeg været en uges tid på skovhugst på Born-

holm, hvor jeg er så heldig at kunne være med til at fælde større træer. Desværre var min højre arm ret beskadiget i år på grund af et uheld i bjergene under min rejse fra Jamboreen, så jeg kunne kun være med til at kviste grene af de fældede træer, og det måtte jeg gøre med venstre hånd.

Jeg tænkte på, hvilken oplevelse det måtte være for en patrulje, at lære øksens brug af en rigtig skovens mand. Lære, hvordan man holder en økse, når man går med den, hvordan man hugger kviste og buskads væk, inden man tager fat på at fælde træet, hvilken vej man skal hugge grene af, og på hvilken side man skal stå af træet osv. osv.

Mon ikke jeres troppsfører kunne ordne det for jer en dag, at få lov til at gå ud med en forstassistent, som ville lære jer øksens brug. Skovens folk er det godt at kende, og de vil sikkert gerne give af deres fagkundskab til jer. Selvom I just ikke får lov at fælde træer, kan I sikkert få brug for øksen. Og så kan han fortælle jer mange andre ting om livet i Skoven. Hvor tit render I ikke forbi brændestabler uden at lære, om stablerne er klov, fagot eller anden størrelse?

Ove Holm.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

2. Brønshøj trop:
PF Per Kragh
Ole Christensen
Hennig Lohse Jørgensen
Jørn Johansen
Jørn Christensen

VÆBNERE

- Kong Eriks trop:
Bent Gamby
Preben Søgård

2. Brønshøj trop:
PF Per Kragh
6. Godthåb trop:
PF Prichard Hansen

A VANDRINGER

- 60 km
Kong Eriks trop
PF John Møller
Ib Nielsen
6. Østerbro trop:
PA Erik Crone
Birger Kaas Petersen

RIDDERE

1. Middelfart trop:
Mogens Rønner
Ib Rasmussen
Kong Eriks trop:
PF Erling Bartholin
SKM Jørn Ludvigsen
SKM Bruno Mortensen
1. Skaarup trop:
PF Alexander Pers

Det var tungt å klyve i snøbreene —

På Rovermoot i Skjåk kastet professor Godske fram sin tanke, å arrangere et stafettløp fra Lindenes til Nordkapp — en avstand så lang som fra Norges sydspiss til Roma. Idéen fenget, og i sommer ble den virkeliggjort. 94 lag av rovere og spejderledere bar et budskap fra kronprins Olav over fjell og dal, utenom alle byer og bebodde strøk, natt og dag uten stans gjennom hele Norge på langs. »Jeg hade inntrykk av at det i stedet var Norge på tvers,« sa en av deltakerne, og han kunne for så vidt ha rett, siden de oppstukne rutene gikk utenom alfarvei så det ikke var annet enn kort og kompass å rette seg etter. Stafetten var en tro kopi av de budstikkene som i gammel tid ble sendt fra gård til gård for å bringe bud.

Hvert lag skulle gå ca. 30 km, men det var avstanden mellom vekslingsstedene på kartet. Den som har litt kjennskap til norsk terreng, vet at man ikke alltid kan gå »lige ud« når bratte fjell, dype stup, fosser, myrer og innsjøer stenger. Vi overdriver sikkert ikke når vi regner at hvert lag gikk mellom 40 og 50 kilometer. Deltakerne var mange steder oppe i en høyde av over 1000 meter.

Underveis hadde lagene oppgaver de skulle løse: Tegne gamle bygninger, undersøke plante- og dyreliv, samle stein og malm, oppspore gamle minner, besøke kjente steder, intervju folk som kunne ha noe av interesse å fortelle o. l.

Professor Godske hadde med overlegen sikkerhet planlagt alt — unntagen været kanskje, for det var mange ganger helt forferdelig, med tåke, regn og snø (i juli!) Desto større var prestasjonene til de karene som trosset værgudenes luner og alle andre vanskeligheter. Stafetten skulle fram, og fram kom den til Nordkapp 4. august, en halv time senere enn planlagt da den startet fra Lindenes 16. juni.

12 timer var den tiden hvert lag

Spejderstafettløb fra Lindenes til Nordkapp

Redaktøren af det norske spejderblad, „Speideren“, Johan Sæstad, fortæller her om det store norske stafettløb, „Norge på langs“. I får samtidig en lille lektion i norsk.

hadde lov til å bruke. Men det var ofte snau nok. 3 fjortenåringer oppe i Nord-Norge gikk 30 timer i ett sett. Egentlig hadde ingen under 16 år lov til å delta som offisielle deltakere, bare som ledsagere. Men da den voksne lederen uteble, trasket guttene trøstig i vei, enda de var flere timer forsinket i starten. De tok litt feil av veien — det var ikke vanskelig! —, og da neste lag hadde ventet 12 timer uten at de tre guttene var kommet, trodde det det var skjedd noe galt. De la igjen beskjed etter seg om at de var dradd ned til bebodde strøk for å hente hjelp, og fly og folk ble sendt ut på leting.

Imidlertid kom de tre guttene fram til posten. De fant beskjeden, og bestemte seg til å ta neste etappe også Stafetten skulle fram! De så flyet som var ute på leting, men kunne ikke komme i kontakt med det. Men de skyndte på og nådde neste post, hvor de fikk varslet at de var kommet fram, så ettersøkingen ble stanst.

Et annet sted var det et lag på tre som var underveis. Da ble den ene syk, og en måtte ta seg av ham og bringe ham til folk. Men tredjemann fortsatte alene — i forrykende snøstorm, og brakte budstikka fram.

Godske, som selv gikk en etappe, møtte sammen med sitt følge en lys levende ulv på sin vei.

På Nordkapp var det stort frammøte da stafetten kom dit. Fylkesmannen (amtmanden) i Finnmark åpnet budstikka og leste kronprinsens budskap:

Denne stafett er brakt fra Lindenes til Nordkapp av norske rovere i løpet av sommeren 1951. Må den ubrutte kjede av norsk ungdom som har båret den fram, være et symbol på samhold og samholdighet innen vårt folk fra landsende til landsende! Må minnerne fra stafettveien for dem som har vært med å bære den fram, være gode og varige minner om herlige utsyn over Norges vekslende og skjønne natur, som øker og styrker kjærligheten til Norge og dets folk for hver etappe på den lange veien fra Skagerrak-kysten til Nordishavets rand.

Olav

Roverstafetten var en mannløp oppgave av rang. Ferden var slit-som for de fleste, men den var morsom og interessant — en opplevelse som ingen av deltakerne ville ha unnvært.

På en øde setervoll, 900 m over havet møtes to ukjente lag og veksler stafetten.

På DYBHAVSEKSPEDITION jorden rundt med „Galathea“ af Torben Wolff.

7. REJSEBREV (fortsat)

Bangkok templer

Vi nåede dog alle helskindede til Bangkok og oplevede her en gasfrihed og hjertelighed, der slog alle rekorder. Lige fra slutningen af forrige århundrede har Danmark haft mange økonomiske og venskabelige forbindelser med Siam eller Thailand, som det hedder idag. Det er først og fremmest gennem Ø. K., der her har sit hovedkvarter i Østen i en stor flot bygning lige ud til Menamfloden, samt gennem flåden, idet hovedparten af den kongelige thailandske marines officerer er blevet uddannet på søofficersskolen i København og taler udmærket dansk.

Besøget i Bangkok var et good-will besøg. En af aftrænerne ved Galatheas officerer og videnskabsmænd inviteret til pragtfuld galafest af den thailandske flåde. Under midagen spillede et 50 mandes marineorkester, og senere på aftenen gav 20-25 dansere og danserinder os et strålende indblik i de siamesiske tempeldanser. Der blev givet et farvestrålende brus af silke og guld, og lige så frygtindgydende de mandlige troldre kan virke, lige så yndefulde og graciøse er danserinderne.

En anden aften var det »Dansk Samfund, Siam«, der inviterede hele Galatheas besætning til en såre fornøjelig fest. Vi svarede med hele tre receptioner ombord, en for siamesiske officerer og videnskabsmænd, hvor også prinsregenten gæstede skibet og interesserede studerede vore fanger, en for de 150 danske og andre skandinaver i Bangkok og endelig en for særligt gode venner af dansk eller siamesisk herkomst. Der var lidet husrum, men så meget desto mere hjertelum ombord.

Kort før vi afledte Singapore endeligt bag os, blev jeg inviteret på en herlig flyvetur over staden i en åben topersoners Tiger Moth, men det er en anden historie, som også Kipling siger. Den tur, sålidt som det fiskeri vi trods alt har foretaget mellem Nicobarerne, Singapore og Bangkok, bliver der ikke plads til at omtale. Til gengæld vil jeg i sandhed kunne tage revanche, hvad fiskerierne angår, når jeg i næste nummer skal delagtiggøre jer i resultaterne af vore forestående trawlinger på verdenshavets største dybder, som indtil nu har været utilgængelige for menneskelig udforskning.

8. REJSEBREV

Filippinergraven i august 1951.

Inden jeg går i gang med at fortælle jer om vore skelsættende resultater af godt tre ugers fiskeri på verdenshavets største dybder, vil jeg lige give jer et glimt af Manila, hovedstaden på Filippinerne, og af vore oplevelser der.

Landet med de 7000 øer

Er Danmark et ørige, er Filippinerne det i endnu højere grad. Landet består af godt og vel 7000 små og store øer, de to største, Luzon og Mindanao, hver især mere end dobbelt så store som hele Danmark og alle øerne tilsammen næsten syv gange Danmark og med en samlet befolkningmængde

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

på 20 mill. mennesker. I flere hundrede år på Filippinerne under spansk herredømme, der har sat dybe spor i dette land. Sidst i forrige århundrede gjorde filippinerne oprør og vandt ved amerikanernes hjælp en vis frihed, men landet var dog indtil 1946 nærmest at betragte som en amerikansk koloni. Under deres lynbrydning af Østindien i 1941-42 nåede japanerne hurtigt til Filippinerne, der trods et heltemodigt forsvar blev besat af de talstærke japanske styrker. I spidsen for forsvaret stod general Mac Arthur, der også var den mand, der ledede befrielsen af øerne i 1945. Efter svære kampe overgav japanerne sig, og tilbage lå den pragtfulde by Manila som en rygende ruinhob. I de forløbne seks år er mange store bygninger blevet genreist, men der er langt imellem dem, og den gamle spanskeprægede bydel inden for fæstningsmurene — intra muros — med dens ståtelige katedraler og pulserende liv er i dag en død by, hvor ukrudtet groer højt mellem murbrokkerne, og husvilde har rejst deres elendige, rustne bølgebliskskure op ad de gamle kirkers og paladser ruinmure.

Frøkoster og folkedanse...

Til ære for ekspeditionen, der blev omfattet med stor interesse fra alle sider, blev der arrangeret officielle frøkoster og receptioner på striben under vort fire dages ophold i Manila. I de fleste af de mange taler, der blev holdt af vore værter, dvælede der med særlig andagt ved det faktum, at et så lille land som Danmark formåede at yde en så betydelig, ja enestående indsats på havforskningen, og desuden, ikke blot gennem denne store ekspedition, men også ved flere tidligere som Dana, Ingolf m. fl. Vi sad og blev helt skidt tilpas ved at høre, hvor fortreffelige vi i grunden er!

Man arrangerede også opvisning for os i de gamle filippinske folkedanse. Mændene var i lange sorte bukser med fine broderier. Og pigerne, hvis delighed ligger ud over al beskrivelse, bar røde og sorte nederdele og lyse, stærkt farvede bluser med vældige pufarmer af det samme gennemsligtige stof som mændenes skjorter. Den morsomste dans var Tinkling, hvor de dansende hoppede mellem to lange bambusstokke, der blev slået mod hinanden i takt til mandolinerens melodiske klirpen.

Til trospøds i Manila

Allerede ved den første aften reception dukkede der et kendt ansigt op — det var Alfredo Vidal, som jeg huskede fra jamboreen i Frankrig i 1947, hvor vi havde boet næsten »dør om dør« i lejren. Han korresponderer stadig med to danske spejderkommander, som herigenom bedes modtage en hilsen fra Freddy. Sammen med ham besøgte jeg næste dag korpskontoret, hvorfra det store korps på 130.000 medlemmer administreres, og senere tog han mig med til trospøds i sin trop, hvor de seks patruljer træ-

nede med signalering og knob for at dygtiggøre sig til en turnering i august for alle Manillas spejdere. Selvfølgelig fortalte jeg dem om ekspeditionen og overbragte dem en hilsen fra alle danske spejdere, og de svarede med et tropskrab, der fik palmetræerne til at svaje. Bagefter inviterede jeg patruljeførerne ned at se skibet og de udstillede dybhavsdyr.

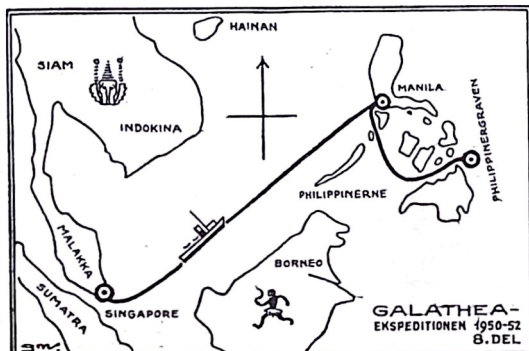
I Manila kom foruden tre filippinske fiskeribiologer også en amerikansk videnskabsmand, prof. Claude ZoBell ombord. Han står idag som den absolutte føreskikkelse indenfor det fag, der hedder marin mikrobiologi, og som beskæftiger sig med mikroskopiske organismer, først og fremmest bakteriers, forekomst og livsvilkår i havet. Han har længe arbejdet med en teori om, at bakterier kan trives selv under de største tryk og har derfor fået tilbud om at deltage i Galathea-Ekspeditionen for i praksis at forsøge at efterprøve denne teori.

Ville vort arbejde lykkes?

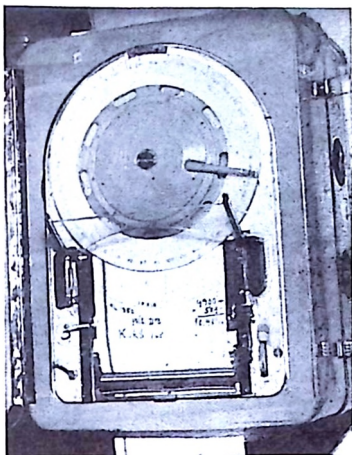
Forventningerne var spændt højt, da vi den 11. juli stod ud mellem de østligste øer i den filippinske grænke og havde Stillehavet liggende udbredt foran os. Herude under den krystalblå, solglitrende havflade lå altså dybt, dybt nede bunden af Filippinergraven, hvis dybste del på mere end 10.000 m trækker en fure i havbunden på 275 km længde umiddelbart øst for Filippinerne. Ville det lykkes at løse en af ekspeditionens hovedopgaver: at konstatere, om levende organismer kan findes dernede under et tryk på næsten 110 atmosfærer? Ville ekkolodet fungere, som det skulle, ville vi kunne gøre os håb om at få noget fiskerireskab i bund på denne ubyre dybde, eller måtte vi nøjes med en bundprøve eller måske slet ingenting? Var vi ren med sine 12 km lang nok? Spørgsmålene trængte sig på, mens man den første dag stod ved løningen og kiggede tryllebundet ned i alt det blå og ønskede, at man selv kunne dykke ned og undersøge sagen.

En måneds intenst arbejde

De første dage gik med oplodninger; mens ekkolodets viser drejede rundt og rundt, aftegnedes kurve over kurve over dybderne på den fremglidende papirstrimel. At oplodte en rende, der på bunden

GALATHEA-
EKSPEDITIONEN 1950-52
8. DEL

Ekkoloddet med dybden 10.484 m angivet

kun er et par km bred, er en yderst kompliceret sag, fordi havstrømme, vind, og dønning stadig driver skibet ud af kurs. Men lidt efter lidt lærte vi, hvad de mystiske streger og prikker på papiret betød, og vi kunne påbegynde arbejdet med stød-
lod, bundhenter og trawl.
De første dage var fulde af modgang, og så skete det ovenikøbet en nat, da bundhenteren var på vej op fra dybet, og der endnu manglede 4000 m, at en spole i elektromotoren til det store trawlspil brændte over. Vi fik forsigtigt bjergt bundhenteren og gik ind i den Dinagat; efter tre dages hektisk arbejde lykkedes det for vore dygtige maskinfolk selv at udbedre skaden, så det, der først tegnedes til at blive en katastrofe med uge-
lang reparation i Manila eller måske endda i Singapore, nøjedes med at blive et beklageligt, men gudskevel kortvarigt afbæk i vort vigtige arbejde.

Den 20. juli gik vi atter ud i graven, der heldigvis kun ligger en halv dags sejlads fra de nærmeste øer, og genoptog arbejdet. Men nogle dage senere måtte vi, som i forvejen planlagt, bryde af igen for at løbe til byen Cebu efter olie. Dette tog kun to dage, efterfulgt af nogle dages forceret arbejde herude, indtil vi atter blev tvunget i læ af øerne, denne gang af en tyfon. Den bar navnet Louise (alle tyfoner hernede har pigenavne!) og passerede norden for os, men et par dage umuliggjorde den ekkolodning og dermed enhver form for arbejde ude på et dybe vand. Trods temmelig høj sø vovede vi fortsat og job ud igen den 31. juli, og siden da har vi trods et nyt lavtryks opdukket kunnet fortsætte og nogenlunde afslutte vort arbejde herude. I morgen siger vi farvel til Filippinergraven og går for anden gang til Cebu, og med fyldte oiletanke fortsætter vi derfra ind gennem Sulussen og Celebesen via Borneo til Java og Sundagraven.

Det første bundmateriale hentes op
Det første redskab, hvormed vi opnåede et heldigt resultat herude, var stødloddet. Det er en tung jerncylinder, som skal sendes absolut lodret i bund, og da optager en prop af havbundens bestanddele på op til en meters længde. Første gang, det firedes ned, må det trods al umage alligevel have nået bunden med skrå retning, for det kom op aldeles tomt. Der var ikke andet at gøre, end at prøve igen, og denne gang lykkedes det — en fin, 75 cm lang prop af brunligt ler fra 10.330 m blev for-

sigtligt trukket ud af stødloddet. Først sikrede prof. ZoBell sig med et sterilt sugesagapparat en lille prøve fra overfladen af proppen for at undersøge den for evt. indhold af bakterier; derefter blev proppen forsejlet og anbragt i fryserummet til senere studie af geologerne hjemme.

Magnetkuglen bestod prøven —

Som tidligere omtalt omfattede vor ekspedition også forsøg på at måle jordmagnetismen ved at nedsænke måleapparater, indsluttet i en knapt 1 m stor kugle af et umagnetisk materiale, der er lige så stærkt som stål. Kuglen er støbt i to halvdele, der boltes sammen, og væggene er 10 cm tykke. Vi har i Atlanterhavet afprøvet den ned til 4-5000 m og efter adskillige forsøg lykkedes det dengang at få den tæt under nedfiring til denne dybde. Herude har vi to gange haft den dobbelt så dybt nede, indvendigt forsynet med et apparat, der registrerede dens rotation under udfiringen, og mens den hang dernede i dybet. Første gang var den ude på godt 9000 m og kom op med et vandindhold på 4,9 l, og næste gang gik den ned til over 10.000 m og havde da sat sig så meget, at vandindholdet nu kun var 1,4 l. Dette må betegnes som et meget fint resultat, når man betænker det uafsluttet store tryk, en kugle af den størrelse er udsat for. Da det er Carlsbergfondet, der bekoster disse forsøg, sendte vi til ære for dette fond begge gange et par Carlsbergøllet med ned — og de klarede den fint!

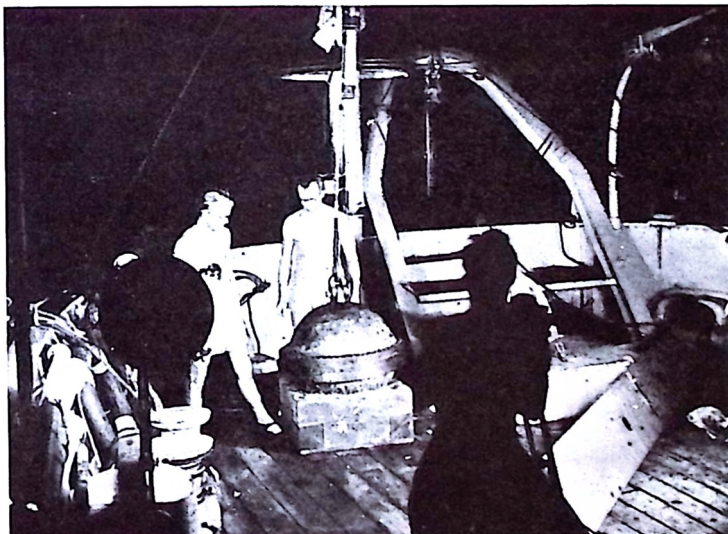
Temperaturmålinger med forhindringer

Jeg har tidligere i Magasinet beskrevet, hvorledes man, for at kunne måle havvands saltholdighed, indhold af lit o. a. i forskellige dybder, nedsænker metalbeholdere, fastgjort til en tynd wire. Når disse beholdere eller vandhenter, som de kaldes, er firet ned til den ønskede dybde, sender man et faldlod af metal ned langs wiren, så snart den skal lodret. Når det rammer vandhenteren, knipper dennes låg og bund l, og man får en vandprøve op netop fra bemeldte dybde. På vandhenteren sidder desuden præcisions-termometre, der måler temperaturen i hundreddele af en grad. Endelig sidder fornedet på hver vandhenter fastgjort et faldlod, der frigøres, når

vandhenteren rammes af et faldlod ovenfra og derved udløses, og som så rutsjer videre ned ad wiren til næste vandhenter, lukker den og frigør dens faldlod, der kører ned til den næste osv.

Disse undersøgelser af vandets natur i forskellige dybder kaldes med et fint ord for hydrografi. På vor første hydrografiske station herude tog vi vandprøver og målte temperaturer helt fra overfladen og ned til 9 km. Ja, det vil sige, vi prøvede at måle temperaturer, for da de fire vandhenter fra den dybeste serie (7, 8, 8½ og 9 km) kom op, var begge termometre på 8 km vandhenteren knust af det kolossale tryk dernede, og metalrammen, hvori de sad, var helt forvredet. Og på 9 km vandhenteren manglede ramme og termometre fuldstændigt, kun bittesmå glassplinter, der var boret dybt ind i vandhenterens messing, røbede, at det hele var sprængt bort, da termometrenes knustes. Det var et alvorligt tab, idet disse termometre næsten er uerstattelige i dag, men en telegrafisk henvendelse til det institut i Amerika, hvortil ZoBell er knyttet, resulterede i, at fire nye termometre mindre end en uge senere var os i hænde, ekspresfløjet over Stillehavet.

Senere har vi arbejdet på at få temperatur og vand op fra over 10.000 m. I begyndelsen havde vi en masse modgang. Første gang udløstes den næste vandhenter, der sad i 8 km dybde, kun delvis; den lukkede ikke og sendte derfor ikke sit lod videre ned til seriens tre andre vandhenter i 9, 9,7 og 10,2 km dybde. Vi prøvede så med en ny vandhenter øverst, men med nøjagtigt samme resultat. Derpå afstedte vi med stort besvær hele wiren for olie, idet denne evt. kunne bevirke, at lodet bremsede så meget, at vandhenteren ikke udløstes ordentligt. Atter udfiring, afsendelse af lodet, indhivning og — samme resultat igen! Vi lagde nu hovederne grundigt i blød og fandt ud af, at vandet i sig selv i de dybder muligvis yder større modstand mod lodet end nærmere overfladen, så faldhastigheden bliver for ringe. I det næste, vort fjerde forsøg, benyttede vi derfor to sammenbundne faldlodder. Denne gang måtte vi imidlertid hale det hele op igen, fordi det var blæst så stærkt op, at vi trods al umage var drevet ind på en af skrænterne og ikke havde til-

Magnetkuglen er klar til at gå ud på 9 km's dybde

134

Hemmelig KODESKRIFT

Prik-kode

Jeg skal vise dig en meget let og enkel kode. Du skriver et ganske almindeligt brev om dagligdags ting. Derefter laver du nogle små huller i papiret med en knappenål under de bogstaver, du vil fremhæve. Når modtageren holder papiret op mod lyset, kan han tydeligt læse meldingen.

Vi tager et eksempel:

Brev: Søndag plejer Dick at gå

en tur

Koden siger: spejder.

Tal-kode

Vi prøver en kode med tal og enes om, at A = 15, B = 16, C = 17, D = 18 osv. Og vi må have et nøgleord f. eks. Ugler. Vi prøver at skrive »Patrulje«, idet vi finder talværdien for hvert bogstav i dette ord og skriver disse tal ved siden af hinanden. Derefter sættes nøgleordets tal efter hinanden nedunder og tallene tælles sammen 2 og to. De tal, vi nu får, skrives ud i en køre uden afstand og sendes som kode.

Eks.:

P A T R U L J E

30 15 34 32 35 26 24 19

U G L E R U U G L

35 21 26 19 32 35 21 26

65 36 60 51 67 61 45 45

Disse tal skrives nu ud i et:

6536605167614545.

Når koden skal løses, trækkes kodeordets tal i rækkefølge fra koden. Altså $65 \div 35 = 30$ (P). $36 \div 21 = 15$ (A) osv., og du har løsningen.

Figur-kode

Nedenfor ser du koden til en såre enkelt kodeskrift, hvis man altså kender den! Tallene og bogstaverne er inddelt i fire grupper, hver på ni tegn.

A	B	C	J	K	L
D	E	F	M	N	O
G	H	I	P	R	S

0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0

Vi tager nogle eksempler:

A =

B =

N =

Z =

Der er mange variationsmuligheder, så du kan nemt lave dit eget system i lighed med ovenstående, og det vil blive en meget vanskelig opgave for en uvedkommende at læse din melding.

Ulveflok skrives altså således:

Klokkesemafor

Hvis I kan semafor er her en metode. Vi kan kalde den klokkesemafor. Meldingen lyder f. eks. 0908, 1338, 1508, 1330. Du stiller først dit ur, så det viser 9.08 og ser, at viserne danner semafortegnet for K. Derefter på 13.38 og ser N osv. I dette tilfælde er løsningen Knud.

Usynlig skrift

Brug polérvand, der kan købes hos en farvehandler og normalt bruges til at polere gammelt kobbertøj med. Skriv med det på et stykke hvidt papir og lad det tørre. Skriften kommer frem, hvis du varmer det over en brændende tændstik.

T	U	V	1	2	3
X	Y	Z	4	5	6
Æ	Ø	Å	7	8	9

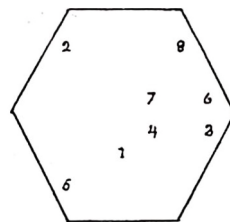
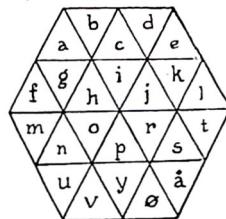
X	X	X	.	.	.
X	X	X	.	.	.
X	X	X	.	.	.

Node-kode

Du kan også bruge noder. Lad os sige, at alle noder mellem linjerne er streg, alle noder på linjerne er prik. Vi bruger altså morse. Hvert bogstav samles med en streg. Eks.

Patruljekode

Her er en metode, som egner sig udmærket for en patrulje. I kan forandre nøglen som I ønsker det. Hver spejder må have sin »nøgle« f. eks. som ovenfor tegnet. Meldingen sendes skrevet i tal på tyndt papir (madpapir) og lægges over nøglen. Bogstaverne aflæses i nummerorden. I ovenstående eksempel læses således »Patrulje«.

EN TÆNDSTIKOPGAVE

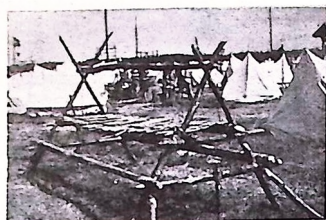
$5 + 1 = 5$. Det er et helt forkert regnestykke! Du kan lave det af tændstikker! Og så lyder opgaven: Få regnestykket til at passe, men du må kun flytte een tændstik!

(Løsningen findes side 138).

CODE LEJRARBEJDER I GRENAALEJREN

Magasinet's fotograf gik nogle timer i Grenaa-lejren på jagt efter nogle gode og originale lejrarbejder.

Resultatet ser du på disse sider. Måske kan det give dig lyst til at gå i gang med at øve dig på at blive en god lejrsmænd — selv om du har lagt teltet i depot for dette år.

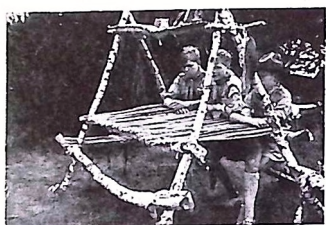
Meget solidt lejrbed
Læg mærke til afsløvningerne.

5. Århus trop.

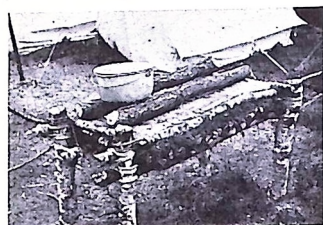
Kombineret bord
med plads til kogestov, bordplade til at sætte fra på, og plads til skeer, krus m.m.

Ulvene, Kong Eriks trop.

Pint patruljebord
Læg mærke til hylden med spisegejre.

Søren Kannes trop.

Bålsted
hævet fra jorden. Øverst er lavet en flade af ler.

Søren Kannes trop.

Brændeskjul
bygget som en lille hytte, tæt på alle sider. Brændet laves ud ved at løfte et lille låg i "taget".

Ulvene, Kong Eriks trop.

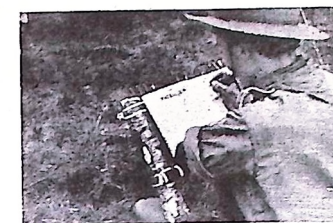
Solur
fremstillet af stene fundet ved stranden. — Tallene lavet af små plade — rigtigt besørget.

5. Odense trop.

Fiks bælte
til uniformbluse eller regnfrakke.

Uglerne, 1. Glostrup.

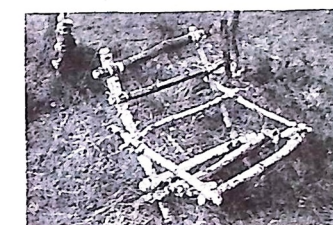
Skrivepult
Man sætter sig i en behagelig stol og kan straks skrive patruljedagbogen. På fotografiet ses kun den forreste del.

Hogene, 1. Glostrup.

Ekstrafin papirkurv
meget tæt og solid.

Lejrmuseet.

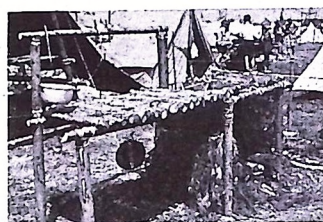
Solidt og behageligt lejrstol

Panterne, Chr. d. 4. trop.

Trekantet spisebord
med 17's plads for bordenden

Tigerne, Chr. d. 4. trop.

Kombineret lejrbed
Til venstre bord med stativ til gryder o. lign. Til højre brændeskjul indbygget.

5. Århus trop.

Affaldshul
Låget er bygget med fast trefod, så man ikke behøver at bukke sig for at løfte låget.

Ulvene, Kong Eriks trop.

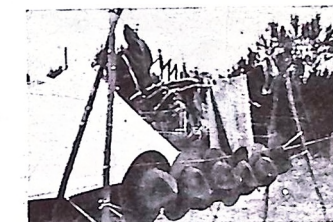
Proviantsopbevaring
Provianten opbevares i gryder, der kan indrettes i hul i jorden. Provianten opbevares i gryder, der kan indrettes i hul i jorden. Provianten opbevares i gryder, der kan indrettes i hul i jorden.

Musvågerne, Espergærde.

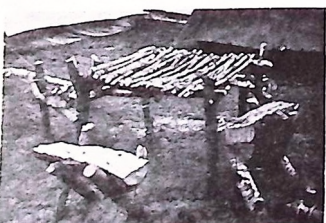
Solidt lejrbed
der virkelig kan bruges, tæt og fast

Kronborg trop.

Tøjstativ
Forneden anbringes hattene, foroven er anbragt bøjler til bluserne og klemmer til badetøjet

Tigerne, 1. Glostrup.

Patruljebord
med stol til hver spejder.

Tyrene, Ørnetroppen.

Gammelmandsildsted

Lejrmuseet.

Hokasse
indrettet med låg, der kan hejses op. (Se den stående spejder).

Mågen, Kong Eriks trop.

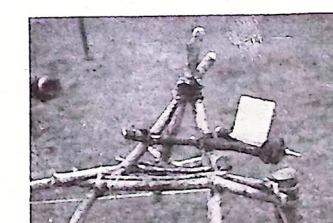
Huggeplads
Gådenom huggeblokken, der står solidt i jorden, er indrettet plads til at træde mod spåner

5. Århus trop.

Lejrrive

Lejrmuseet.

Vaskebord
Vi kan kun se den øverste del, hvor der er anbragt et drejeligt spejl. Alle spejlene var velfriserede!

Ørnetroppen.

Alt muligmanden

Lidt om at snitte i linoleum

Nu er det igen muligt at frem-skatte en smule linoleum og dermed kan du gå i gang med en fornøjelig form for kunst — en kunst alle kan lære. Prøv bare!

Linoleumssnit minder meget træsnit, blot er det lettere at gå igang med, og værktøjet lettere for hånden. Du kan nemlig nøjes med en ganske almindelig skarp kniv, men efterhånden som du kommer i lag med det, vil du nok se at anskaffe dig nogle specielle snitteknive, som du kan købe i enhver isenkramforretning. De almindeligste har form som et V eller et U.

Det linoleum, du skal bruge, må ikke være for gammelt og tørt og ikke indeholde kork.

Motivet — enten du nu selv tegner det eller låner det et sted — kalkeres over på et stykke linoleum. Hvis du skal bruge det til linoleumstryk, skal du huske at kalkere det spejlvendt, altså vende originalen mod pladen og kalkere fra bagsiden. Når tegningen er overført er det klogt, at tegne den op med lidt tusch.

Og så begynder vi at snitte. Først skærer du — helst med en V-formet kniv langs med motivets linier, så der dannes en art »grav« på hver side af linierne. Skal man fjerne større stykker er et U-formet stykke værktøj bedre. Pas på, at du ikke bruger for mange kræfter. Du skal jo ikke skære helt igennem! Princippet er iøvrigt at bortskære alt det, der skal stå hvidt i trykket. Teknikken lærer

du meget hurtigt, når du arbejder langsomt og omhyggeligt.

Med linoleum kan du også lave flerfarvet tryk. Du må i så fald lave en plade til hver farve. Pladerne skal være nøjagtig lige store. Fra samme originaltegning overfører du den del af motivet, der skal have samme farve til een plade osv.

Når pladen er snittet klar og ren, kan du begynde med at trykke. Hvis det kun er et lille snit på størrelse med et stempel, kan du nøjes med en almindelig stempel-pude, men hvis du har lavet et større værk, må du nok anvende en valse. En sådan kan du nemt lave ved at rulle et lille stykke af en cykelslange omkring en fuldkommen rund stav. Og så skal du bare smøre den ønskede farve — der er mange farver at vælge imellem — på valsen og omhyggeligt trille den hen over snittet.

Det papir, du skal trykke på, må ikke være glat, og det bliver et pæner tryk, hvis papiret er let fugtigt. Presningen skal være jævn over hele snittets bagside — og kraftigt! Det er en god ide at lægge en træplade ovenpå og derpå igen noget tungt f. eks. en tyk bog — eller dig selv!

På denne side viser vi dig nogle snit. De kan se vanskelige ud, men hvis du øver dig er omhyggelig, er de faktisk slet ikke så svære, som de kunne se ud til.

God fornøjelse

Hollandsk snit

Et uldtæppe til soveposen!

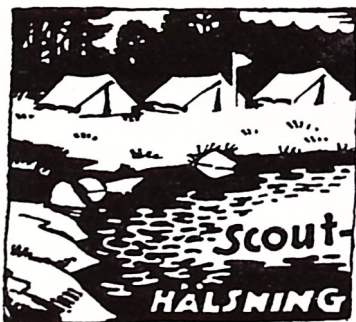
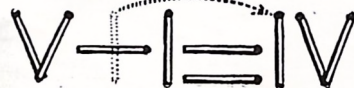
Selv om man har en god sovepose, tager mange vist et ekstra tæppe med på de kolde ture. Det er ret tungt og fylder meget. En strikket ulden pose inden i soveposen er meget effektiv. Posen kan strikkes af garnrester — måske du selv kan strikke den — det er helt sjovt.

Opskriften er denne:

Der anvendes 200 g tyndt uldgarn. Slå 100 masker op på pind nr. 4 eller 5 (de er meget grove), strik ret af de 100 g, lad på den næstsidste pind hveranden maske falde ned (samtidig med, at man slår om pinden for hver maske, der falder), luk af meget løst. Strik et stykke magen til. De to stykker syes sammen til en pose, og man trækker en snor igennem foroven, så man kan trække posen sammen om skuldrene. Posen tages på inde under soveposen. Dette lag af pletvis luft er meget isolerende og varmende, og så er det let — et almindeligt uldtæppe vejer 1½ kg — dette strikkede tæppe 200 g.

Jeg har selv brugt et sådant »hylster« sidste vinter. Det ser sjovt ud, men er så varmt, så man roligt kan tage på telttur i meget koldt vejr.

Løsningen på tændstikopgaven side 135.

Svensk snit.

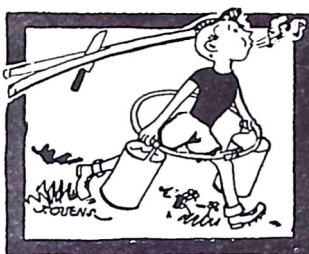

Hollandsk snit.

Du kan bære vand på to måder:

1. Du bærer almindeligt — en spand i hver hånd — og (ved du) du bliver våd i hvert fald på fødderne.

2. Du laver dig et cirkelrunt (omtrent) stativ og bærer spandene herpå — og du bliver ikke våd! Prøv en gang!

Galathea fortsat fra side 135

nogle timer, før man fik rede på det garn-nøgle!

Det næste trawl var såsant heller ikke nogen succes, idet trawlen denne gang slet ikke nåede bunden. Vi mener at have fundet en forklaring herpå, men det vil føre for vidt her at gøre rede for den. — Vort sidste trawltræk var en blanding på godt og ondt. Den 3 m brede slædetrawl blev også denne gang viklet ind i den yderste ende af wiren, men to små skræbber, som er fæstet til trawlen, havde fisket fint. Ved sigtningen af leret fandt vi tre nye arter af små bundkrebsdyr foruden en musling og en sandemone som de tidligere fangne.

26 liter ler fra dybhavets kældrer

Endelig mangler jeg at omtale bundprøverne, som også satte os grå hår i hovedet, før det lykkedes. Som tidligere fortalt sender vi en tung bundhenter, der ser ud som grabben på en kulkar, lodret ned. Ved berøring med bunden udløses den og klapper kærberne sammen og graver derved nøjagtigt $\frac{1}{2}$ kvadratmeter ud af havbunden. Denne bundprøve sigtes, de evt. dyr tages fra, vejes og bestemmes og gives et indtryk af mængden af bunddyr på vedk. sted.

Første gang gik bundhenteren ud på 9000 m, men den må være kommet skævt i bund, for der var kun en lille smule groft sand tilbage i den — resten må være skyllet ud under den lange rejse. Næste gang var den 10.300 m nede, men var til trods for, at der sad ler både ud- og indvendigt på den, ikke udløst og derfor heller ikke lukket. Tredie gang gled vi ind over en skrænt, men selv om vi tog ris-

koen og firede en del ekstra wire ud, kom den ikke i bund og dukkede op tom og åben — atter ti kostbare timer spildt. Heller ikke fjerde gang, hvor den var 10.400 m nede, havde vi held med os, men alle gode gange fem: fra 10.395 m dybde hentede vi den 27. juli en bundprøve på 26 l ler og sand og slog dermed vor egen bundhenterverdensrekord på 5077 m med mere end det dobbelte. Ved en meget langvarig og forsigtig sigtning viste der sig ovenikøbet dyr i den: en enkelt 8 mm lang søpølse havde været så uheldig at komme inden for bundhenterens jærnkæber, da de endelig slog sammen for alvor! Alt leret blev skyllet ned i baljer og er bagefter blevet tørret og nedpakket, for at alverdens geologiske museer kan få en prøve bundmateriale fra den dybeste fure i gamle moder jordens rynkede overflade.

Så mange var ordene om den forløbne månedens epokegørende arbejde. — Nord- og sydpolen er nået, de dybeste jungler er gennemkrydset, Mount Everest og andre bjergtoppe er overfløjet — kun de største havdyb lå ukendte og udforskede tilbage. At Galathea-Ekspeditionen som den første har løftet sløret for disse hemmeligheder, betegner en milepæl i udforskningen af jordkloden og vil derfor for bestandig sikre Galatheas navn en fremtrædende plads i havforskningens historie.

Jamboreens sange

Magasinet bringer nedenfor nedenfor til Jamboreesangen og Jamboreeråbet — de sange, der klang i alle jamboreedeltagernes øren længe efter hjemkomsten.

I næste nummer følger teksten på tysk og engelsk. Hvem oversætter Jamboreesangen til dansk?

Magasinet udskriver forfatterkonkurrence

Denne gang må vi prøve dine skrivefærdigheder og din fantasi. Du kan her læse en ikke fuldstændig beretning om Ørnenes patruljetur. Opgaven er nu at fuldende fortællingen. Afslutningen må ikke blive for lang, skal vi sige ikke over 200 ord? Dit referat sender du til DDS, Fiolstræde 19, København K, inden den 20. nov., og mærker konvoluten med »Ørnenes patruljetur«. De bedste resultater præmieres.

Op så begyndelsen:

Solen var ved at gå ned bag bakkerne mod vest, da Ørnenene efter en drøj cykeltur i modvind nåede frem til deres traditionelle patruljelejrlads. De kvikkede hurtigt op, da de nåede pladsen og fik hurtigt teltet rejst og lejrbalet

tændt, og straks efter sad de samlet omkring en dejlig varmende ild. Lige før de skulle slutte lejrbalet, hørte de et tydeligt råb inde fra skoven. De for op. Patruljefører Ole uddelte sine ordrer, og patruljen gav sig til at afsøge det nærmest liggende skovterræn. Men det gav intet resultat. De drøftede, hvad de skulle gøre, og blev enige om, at de ikke måtte give op. De lagde en omhyggelig plan for en eftersøgning efter den person, der havde råbt, og begav sig 2 og 2 ind i skoven. Hans og Jøkke fulgte ad. Kort tid efter hørte de en fløjte det aftalte signal. De standse op og lyttede. »Hvad tror du,« spurgte Jøkke, »vi«

Op så er det din tur, please!

En ulveunge fra Tønder får bronzekorset for livredning

Kære ulveunge!

Nu skal I høre om en flink ulveunge fra II Tønder flok.

En dag i august ledede Torben Nielsen nede ved Mølledammen. Pludselig fik han øje på en båd med et par småpiger, og det var tydeligt nok, at der var ved at ske en ulykke, for den ene af pigerne hang helt ud over bådens side. Hun måtte have fået overbalance, for hun hang med både hoved og krop under vand og var ved at glide helt ud af båden. Den lille pige, hun var sammen med, sad stiv af rædsel — altfor forskrækket til at gøre noget for at hjælpe en kammerat. Men Torben betænkte sig ikke, han rev sko og trøje af og svømmede ud til båden.

Det var slet ikke let at komme derud, for vandet var meget dybt på det sted, og der var stærk strøm fra vandmøllen, men han nåede dog derud og fik bakset båden ind på lavere vand og fik pigen trukket op. Hun var meget medtaget og Torben måtte arbejde med hende, for at få hende til live igen. Men så snart hun var kommet til sig selv og begge småpigerne var kommet i land, stak Torben af. Nu var der jo ikke mere brug for ham. Han fortalte ikke noget om det hjemme, så først længe efter fik hans far og mor og flokken at vide, at det var ham, der havde reddet den lille seksårige pige.

Torben har vist, at han både er modig og har omtanke — to ting, som man kunne ønske enhver ulveunge. Men desuden er han en dygtig svømmer, og det er en nyttig ting.

Det var en fin ulvemæssig optræ-

den, og Torben får nu overrakt korpsets bronzemedalje for livredning, og den har han ærligt fortjent.

Til lykke Torben.

Strif.

Hvis du endnu ikke har Spejdersangbogen

**Spejder
Sangbog**

Det
Danske
Spejderkorps

må du hellere
anskaffe
dig den.

Den koster

kr. 2,00

og kan købes
i depoterne

Egern og Leo bortføres —

Egerns forældre blev unægtelig forbavset, da foruden Egern en lille forknýt, dårlig klædt bleg Københavnerdreng kom med hjem, men da Egern havde sat dem ind i sagen, tog de dog hjertelig imod ham.

Næste dag efter skoletid ringede det på arkitekten Klints dør. Udenfor stod Egern nervøs, men sikker i sin sag. Arkitekten, der var barnløs, kendte Egern ret godt, han var blevet gode venner med »blå«; han havde nu ikke altid været det.

Da han lukkede Egern ind og så på hans i dag alvorlige ansigt, mindedes han et plyndret æbletræ, flere knuste ruder og den gang alle hans høns for forskræmte rundt i haven, med spejdertørklæder om halsene, men alt blev dog sat i skygge af, den gang »blå« havde luget hans køkkenhave og slået hans græsplæne.

Egern kom ind og begyndte straks på, hvad han ville opnå: »Om arkitekten ikke ville have en søn?« »Han kunne få en fiks og færdig på 12 år i løbet af 1 time.« Fru Klint blev kaldt ind og hørte på Egerns fremstilling af Leos triste livshistorie. — Kort fortalt, gav de deres tilsagn om at optage Leo som søn i huset, men rigtignok på betingelse af, at han blev optaget i

(forts. nederst næste side).

Under sin rejse med Galathea besøgte Torben spejderhovedkvarteret på Ceylon og hilste bl. a. på disse raske ulveunger.

Kender du et »skovsvin«

Du ved sikkert at der findes nogle mennesker, som man kalder »skovsvin« — folk, der uden at tænke sig om lader alt deres madpapir ligge og flyde i skoven efter at maden er spist.

En ulveunge søger naturligvis for at alt hans eget madpapir tages med eller graves ned, sådan som den franske ulveunge på tegningen her. (Mon ikke han samler op efter andre, for ulve smider jo ikke deres papir således?)

»blå bande«, således, at han blev spejder til nytår.

Glædestrålende kom Egern hjem, det var blevet aften, men han tog Leo under armen, ud gik de i den lille by, først skulle Leo se ulvelokalet, og så skulle han se og hilse på arkitekt Klint; efter at have set lokalet i alle enkeltheder, gik de ud i det mørke anlæg, der omgav lokalet. —

— Månen kaster sit lys ud fra hjørnet af en sky, to sorte skygger falder på lokalet, der lyder listende skridt efter drengene, som dog ikke anser det. En knyttet næve rammer Leo i tindingen, og de nære griber Egern om struben, halvt bevidstløse kastes drengene til jorden. På et øjeblik er drengene indviklet i reb og kneblede.

Hårdt og brutalt kastes drengene ned i bunden af en lukket lastbil, der straks sættes i gang og kort tid efter i rasende fart kører ud ad hovedlandevejen med slukkede lanterner.

Det lykkes Leo trods kneblen i munden at få fortalt Egern, at det bestemt måtte være hans far der på denne brutale måde ville have sin søn hjem igen. Det var umuligt for drengene at få frigi sig, de var tilsyneladende i en fortvivlet situation. I lang tid fulgte drengene lyset fra en motorcykel, der prøvede på at indhente lastbilen. Føreren af lastbilen havde bemærket dette, og da de nu var inde i en skov, forrettede de pludselig en brat vending ind ad en skovvej. Det kunne lastbilen imidlertid ikke klare, med et brag væltede den, dre-

PETER ULVEUNGE PÅ LEJRTUR

Alle tolv

Jacalo, BF Jørgen W. Petersen,
Chil, Mogens L. Petersen, begge
blå bande, 4. Aarhus flok.
BF Fritz Staal Petersen, hvid bande,
Erik Sørensen, rød bande,
begge 2. Randers flok.
Paw, BF Jørgen Anders Jensen,
11. Aarhus flok.
BF Thorkild Berthelsen,
1. Hinnerup flok.
Torben Ahrenkiel Nielsen,
7. Odense flok.
Gert Nielsen
Finn Nielsen
begge 1. Hornslet flok.
Bagheera,
Dyssegaardens skovulve.

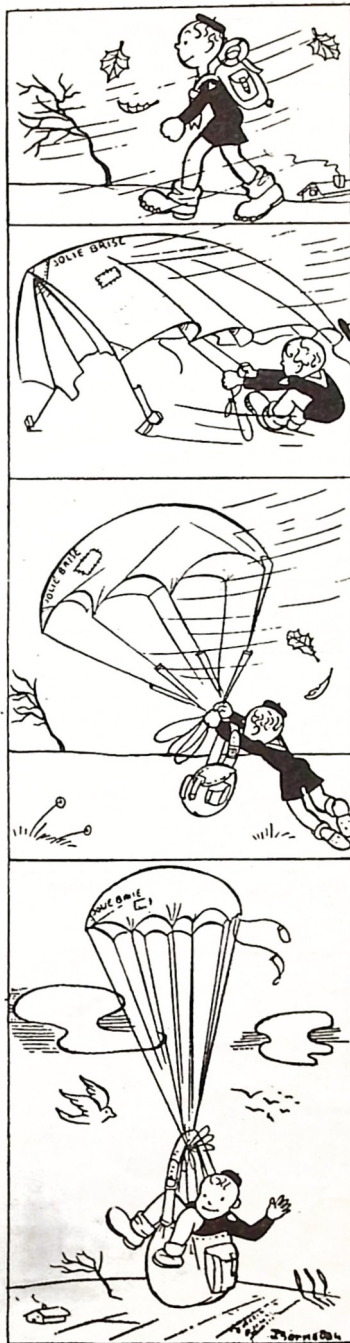

jede sig 3 gange om sin egen akse og havnede med et vældigt pjask i en skovsp. —

I samme nu lastbilen med 4 hjul i vejret havnede i skovmosen, medens vore to venner og de to skumle personer ved rattet væltede rundt i skovspens dynd, kørte to motorcykler med sidevogn frem, bemanded med seks rigspolitibetjente. I den mørke aften søgte de med håndlygter ude i den sorte skovmose og fik efter mange vanskeligheder bjerget de forulykkede i land. De to drenge blev løst fra deres bånd og blev svøbt i politiets lange kapper. De to skumle, der før sad ved rattet, blev sat under anholdelse. Lastbilen, de havde ført, var efterlyst som stjålet, derfor havde politiet jaget bilen. Egern fortalte politiet, at den ene af de to anholdte var hans kammerats plejefar og antydede lidt om samme persons livsførelse. Det var Leo, bandittens søn, der havde opdaget, at hele bortførelsen skyldtes »faderlig kærlighed«.

— De to anholdte blev nu sat i Skovby arrest, medens Leo og Egern, rystende over de voldsomme oplevelser, hurtigt blev kørt hjem og lagt i seng. — Sagen gik sin gang. Leos plejefar blev afsløret som leder af en fæl tyvebande og fik lang tugthusstraf. Leo slap for at blive blandet ind i sagen og fik aldrig at vide, hvordan det gik plejefaderen. Han blev efter planen optaget i arkitekt Klints hjem og blev en uge efter optaget som ulveunge i blå-bande; det var først i november, og det kan nok være, han blev en flink ulveunge. På kort tid gennemgik han ulveprøverne og afslørede herved en lærenemhed og fingernemhed, der fik »blå« til at blegne.

Næste gang: De »blå« bliver spejdere.

Ia udkig KORPSET RUNDT

Norge, — Norge

Før korpssleiren tog 5. Bytrop en rigtig vandretur i de norske fjælde og ødemarker. Det ser ud til at have været en rigtig mandetur og herom berettes i »Pulken« bl. a. følgende:

Nogle kunne bedst lide at gå i spidsen, andre foretrak at gå bagest. Begge dele er klogt — klogt af de yngste at holde sig i teten, så at man ved, at de er med og endnu hele, og fornuftigt af Per, Bent, Gæpert, Kamper m. fl., at slentre langt bagefter for i ophøjet ensomhed at mætte sig med indtryk af den storladne natur. Der er ingen tvivl om, at de fik mest ud af turen på den måde og nød den — og det er jo meningen.

Som oftest var der et par km mellem første og sidste mand. Så lang var elastiken trukket ud i Langlupdalen; når vi af og til hvilede, trak elastiken sig sammen igen.

John gik vældige omveje for at undgå at få våde fødder, og Leif fulgte ham trolig. Begge kappedes de om at sege om i klipperne på eleganteste måde som »en døgende svane« når de snublede i blokmarken. I Langlupdalen førte Leif med 4-3, og det er ufatteligt, at han dennegang er kommet hel hjem.

Jøncke var ligeglad med vadringerne og kunne også være det med de langskafte støvler han gik i; de var næsten til at knappe i hal-sen.

Kamper tog en dag sin ene støvle af og kylede den langt væk; den var heller ikke bedre værd. Mang gik en af de sidste dage med en støvle på den ene fod og en sko på den anden.

Alle blev vi forsættelig drivvåde bagt den dag, vi gik op i højderne fra Rondvassbu til Dörålen og kurede en 100 meter ned ad en tilpas stejl snetunge. Mange tog turen to gange.

Har du glemt din spejderhat?

I spejdertoget fra Grenaa den 12. juli er der mellem Middelfart og Kauslunde fundet en spejderhat. Henvendelse til Falcks Redningskorps, Middelfart.

Ahorn = Løn

Tropsrådsmedlem i 1. Brønshøj, Winther Petersen, gør opmærksom på at Ahorn på dansk retteligen kaldes LØN. Tak!

Penge og papir

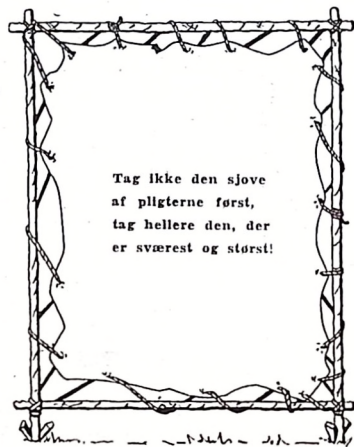
Efter tropsbladene at dømme ser det ud til, at ikke så få troppe og patruljer tjener klækkelige summer ved at indsamle gammelt papir. En nemmere måde at tjene på til jeres eget spejderarbejde findes nok ikke i øjeblikket. Måske var det noget for din patrulje? Særligt værdifuldt er avispapir pænt bundet sammen i bundter. Og det er jo ingen sag for en spejder at samle 100 aviser hver uge, blot man træffer aftale med tanter, naboer og genboer. God jagt på aviser!

Pr. rebstige til tropsmødet

Væringerne — således hedder søspejdertroppen i Åbenrå — melder, at de har fået et nyt tropslokale øverst i en gammel lade. Der er kun adgang til lokalet ad en rebstige, så søspejderne følger sig i det rette element.

Siwalapluto ben Hamdulillah

Det er et langt ord, men i 5. Odense trop har det en ganske særlig betydning. Det er nemlig navnet på en totem, der på er på evig vandring mellem patruljerne. Den patrulje, hvis væg smykkes af den ene totem, kan til enhver tid af en anden af troppens patruljer udfordres til en dyst i et hvilket som helst område, der kan betegnes spejdersport. Forud for dysten fastsættes en passende træningstid og derefter går det løs!

Tag ikke den sjove af pligterne først, tag hellere den, der er sværest og størst!

MODIG SØSPEJDER

Den 7. juli løb en lille 5-årig pige og legede på sejlklubbens båddebro i Roskilde. Pludselig faldt hun i vandet og gik straks til bunds. Hun nåede ikke at råbe om hjælp, men inde på land opdagede John Frellsen, der er søspejder i Vifiels trop, hvad der var sket. Han løb hurtigt ud på broen og forsøgte at få tag i den lille pige. Det lykkedes ikke, men John sprang resolut ud i vandet og fik hende op på det tørre.

Selvom John kom godt våd hjem, fortalte han ikke selv noget om sin raske handling.

John har vist, at han kunne handle modigt og hurtigt, da det gjaldt og har derfor fået tildelt bronzekorset for livredning.

Jamboretten på Maderne

Fra den 23. juli til 3. august lå 1. Absalon i lejr med tyske, franske og svenske spejderkammerater på den lille ø »Maderne« ved Præstø. Maderne er en ubeboet, fredet ø, der ligger i munden af Præstø bugt. Den har en skøn uberørt natur, og man finder ikke mange steder, der har dens lige.

En uge før lejren drog nogle af os derned for at forberede lejren. Vi skulle blandt andet bygge en bro, der kunne forbinde øen med fastlandet; det fik vi også gjort, skønt det kostede meget arbejde, for der var ca. 40 m bredt på det smalleste sted og på det dybeste sted var der ca. 4 m vand. At broen blev trukket ned af strømmen nogle gange, taler vi ikke højt om.

VORT SVENSKE HJØRNE

Pl ger ömfotningen en liten lek-tion i hur man sköter en yxa.

Pl: Vad är hemligheten med att få en yxa riktigt vass?

Ömfotningen efter att ha funde-rat en stund: Om jag talade om det, så skulle det ju inte vara nå- gon hemlighet längre.

LEJRKOKKEN MENER,

at du engang skulle prøve at lave en dejlig løgsuppe efter fransk originalopskrift. Den er her:

Du skal bruge
1 løg, ¾ liter vand, 1½ skæfuld mel, lidt fedt og salt.

Løget skoldes, skæres i skiver og brunes i fedtet i en gryde. Mel-jævningen tilsættes, og vandet spæ-des til. Suppen skal koge til løg-skiverne er møre, ca. 30 minutter.

Suppen nydes med ristede brød-terninger.

Den 23. juli kom 18 tyskere, 3 svenskere og 48 danskere. Fransk-mændene kom først 8 dage senere, men blev 5 dage længere end os andre. Lejren blev stor succes. Vi fandt snart på et sprog, der var en blanding af tysk, engelsk og dansk, og det gik glimrende med at forstå hinanden. Hver dag havde vi konkurrencer i lejrspport, idræt, fodbold, bueskydning, cykelløb og meget andet. Når vi om aftenen samledes om bålet, medens mørket sænkede sig over lejren, mærkede vi rigtigt, hvor herligt det er, at være sammen med rigtige kamme-rater. Vi lærte at syge af tyskerne og franskmændene, og vi opførte pantomimesketches for hinanden, jo, det var et herligt liv.

Da vi kom hjem, var vi sammen med vore udenlandske kammerater rundt at se på byen hver eneste dag i en hel uge og det var ikke så lidt vi fik set. Tyskerne og fransk-mændene var begejstrede for byen, og vi andre undrede os over, at der var så meget, vi aldrig før havde lagt mærke til.

Den sidste aften, vore gæster var i byen, samledes vi i vort hus til en kammeratskabsaften, hvortil også forældrene var indbudt. Det blev en uforglemmelig aften. Vi sang og spillede, så det var en lyst at høre; det eneste, der trykkede lidt, var, at vi nu snart skulle skil-les. Aftenen sluttede med, at vi sagde farvel til hinanden, og vi lo-vede, at vi i 1952 skulle samles til en ny jamborette i Tysklands bjerge.

Du kan ikke undvære

**Baden-Powells
Spejderbog**

den bedste spejderbog, der findes.

Køb den på depoterne

KR. 5,50

Lad det øse, lad det pøse, lad det pjaskregne ned...

— når bare du har en god regnfrakke fra Depotet
— så er du godt garderet.

Olskind-regnfrakker til drenge fra	21.25
Olskind-regnfrakker til voksne fra	30.00
Okay regnfrakker til drenge fra	39.50

Trench-coat og cotton coat kan vi også levere

Lumber jackets ternede..... 58.00

NYHED!

Vende-lumber-jacket

med brunt eller grønt klæde på den ene side og drapfarvet impr. poplin på den anden side. Strikket rib i halsen, ved ærmer og i taillen 89.50
Spejder vindbluser har vi stadig 48.75
Drenge vindbluser — ¾-lange med ternet foer 24.85

Køb vinteruniformen nu —

Uldne khakibukser	29.50	39.50
Wilson bluser	45.00	64.50
Drapfarvede drenge pullovers (heluld)		9.85
Drapfarvede drenge sweaters med rullekrave		11.85
College sweaters (mage til den Jens Hvass brugte i Grenaa-lejren)		29.50
Halstørklæder — khaki og drap	9.50	12.50
skotsktærnedede		13.50

Skriv din ønskeseddel efter
Depotets julekatalog!

Til skolebrug

Praktiske ternede skjorter fra	13.50
Khakiskjorter til drenge fra	16.85
Khakiskjorter til voksne fra	19.85

Brug skotgjskortene i Depotet
Vi har både skistøvler og svære sko.

Til ulveungerne har vi blå heluldne vanter til 4.85 5.85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldehøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 29
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14

Odense: Klostervej 19, tlf. 12.413
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretnings og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon Palæ 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.